

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

09 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Vladimir Timofti

Judecători – Anatolie Țurcan, Nadejda Toma, Victor Boico și Dumitru Mardari,

judecând, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscriptie Chișinău, Sâli Radu și de către avocatul Cibric Ruslan în numele părții vătămate SC „Rost Import” SRL, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 octombrie 2018, în cauza penală în privința lui

Ghimp Ion xxxxx, născut la xxxxx, originar din xxxxx, domiciliat în xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 07.11.2016 - 26.07.2017;

Instanță de apel: 23.08.2017 - 29.11.2017;

Instanță de recurs: 20.02.2018 - 24.04.2018;

Instanță de apel: 12.06.2018 - 09.10.2018;

Instanță de recurs: 06.12.2018 - 09.04.2019.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău sediul Ciocana din 26 iulie 2017, Ghimp Ion a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art.251 Cod penal, la 1 an închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a exercita funcții administrative pe termen de 2 ani;

- art.244 alin.(2) lit. b) Cod penal la 3 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de exercita funcții administrative pe termen de 2 ani.

Conform art.84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul total al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de exercita funcții administrative pe termen de 4 ani.

În temeiul art.90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii pentru perioada de probațiune de 2 ani.

Acțiunea civilă înaintată de către Braga Vitalie în interesele SC „Rost Import” SRL a fost respinsă ca neîntemeiată.

Acțiunea civilă înaintată de către procuror a fost respinsă, fiindu-i explicat că respingerea cererii nu exclude posibilitatea adresării în instanța de ordin civil după determinarea cercului părților.

A fost dispusă încasarea de la Ghimp Ion a cheltuielilor de judecată în sumă de 78 871,47 lei.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat în fapt că, Ghimp Ion fiind fondatorul și administratorul SC „Neigicom” SRL, în perioada 27 februarie – 28 iunie 2013, având obligația de a păstra în depozitul întreprinderii marfă - jucării pentru copii în asortiment, în sumă de 804 330 lei, asupra căreia, la 27 februarie 2013, conform încheierii Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 22 februarie 2013, a fost aplicat sechestrul, totodată, fiind preîntâmpinat de răspunderea pe care o poartă pentru înstrăinarea bunurilor sechestrate, fapt consemnat în procesul-verbal de aplicare a sechestrului întocmit de executorul judecătoresc Boțan George, în circumstanțe necunoscute a însușit bunurile sechestrate și a părăsit teritoriul R. Moldova.

Tot Gimp Ion, în perioada 01 ianuarie 2010 - 31 martie 2013, fiind fondatorul și administratorul SC „Neigicom” SRL, având scopul evaziunii fiscale, a tănuit unele obiecte impozabile, și anume tranzacțiile de vânzare-cumpărare a jucăriilor și altor articole pentru copii, neachitând la bugetul de stat taxa pe valoare adăugată (TVA) în sumă de 1 729 028 lei și impozitul pe venit în sumă de 1 367 598 lei, plăți fiscale în sumă de 3 096 626 lei.

3. Împotriva sentinței au declarat apeluri:

- **procurorul**, care a solicitat casarea acesteia în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei în această parte și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Ghimp Ion să-i fie aplicată pedeapsa în baza:

- art.251 Cod penal, 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau exercita o anumită activitate pe termen de 5 ani;

- art.244 alin.(2) lit. b) Cod penal, 6 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau exercita o anumită activitate pe termen de 5 ani.

Conform art.84 alin.(1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial, a-i stabilit pedeapsa definitivă 5 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau exercita o anumită activitate pe termen de 5 ani, cu executarea pedepsei închisorii în penitenciar de tip semiînchis.

Admiterea integrală a acțiunii civile, privind încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului a prejudiciului cauzat prin infracțiune, în sumă de 3 096 626 lei.

În motivarea apelului a indicat că, prima instanță nu a dat deplină eficiență prevederilor art.art.61, 75 Cod penal și i-a aplicat inculpatului o pedeapsă prea blândă.

La fel, instanța nu a ținut cont de gravitatea infracțiunii incriminate, de comportamentul inculpatului după săvârșirea infracțiunilor, că a plecat în Federația Rusă, tergiversând astfel efectuarea urmăririi penale pe o perioadă de aproape doi ani, într-un final fiind extrădat, nu a colaborat cu organul de urmărire penală, nu și-a recunoscut vina și nu s-a căit sincer pentru fapta comisă;

- **avocatul Cibric Ruslan în numele părții vătămate SC „Rost Import” SRL**, care a solicitat încasarea din contul inculpatului a prejudiciului material în sumă de 804 330 lei, invocând că instanța neîntemeiat i-a respins acțiunea civilă; bunurile sechestrate și transmise spre păstrare SC „Neigicom” SRL, în baza

încheierii Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 22.02.2013, îi aparțin cu drept de proprietate și prin fapta infracțională comisă de către inculpat i-a fost cauzat un prejudiciu material în proporții deosebit de mari;

- *avocatul Spînu Ludmila în numele inculpatului*, care a solicitat casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motiv că în acțiunile inculpatului lipsesc elementele constitutive ale infracțiunilor imputate.

În motivarea cerințelor sale a invocat că, vinovăția inculpatului nu a fost probată prin probe pertinente, concludente, utile și veridice; din actele prezentate de către organul fiscal și puse la baza învinuirii nu reiese că inculpatul ar fi tănuit careva tranzacție iar alte probe în acest sens nu au fost prezentate.

Prima instanță a conchis asupra vinovăției inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.244 alin.(2) lit. b) Cod penal, reieșind din faptul că acesta nu a prezentat organului fiscal documentele solicitate pentru efectuarea controlului fiscal total, însă neprezentarea documentelor fiscale nu permite deducerea cheltuielilor.

Inculpatul nu poate fi tras la răspundere penală, având în vedere că încălcările comise de SC „Neigicom” SRL constituie încălcări prevăzute de Codul fiscal și nu de Codul penal.

Prima instanță a reținut drept probe facturile fiscale de procurare a produselor de către SC „Oscan Impex” SRL de la SC „Neigicom” SRL, fără să stabilească dacă anume acestea sunt bunurile care au fost sechestrate, fără a le suprapune și constata că anume aceste mărfuri au fost înstrăinate, având în vedere că între aceste două societăți existau relații economice, astfel că aceste facturi confirmă doar relațiile economice.

La fel, instanța nu a reținut că în decizia nr.795/p/1 din 23.05.2015, nu este indicat expres că inculpatul a ascuns tranzacții ce vizează jucării, iar simpla referire la actul autorității fiscale nu poate proba vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii de evaziune fiscală; nu există legătură de cauzalitate dintre fapta comisă și urmările survenite, or, suma de 3 096 626 lei nu a rezultat din denaturarea datelor incluse în documentele contabile.

Cu referire la infracțiunea prevăzută de art.251 Cod penal, instanța a reținut în acțiunile lui Ghimp Ion latura obiectivă exprimată prin „însușirea” bunurilor sechestrate, la definirea termenului de „însușire” apelând la noțiunea din Dex, incluzând în această definiție și elementul înstrăinării, fără însă a lua în considerare că „înstrăinarea” este o altă formă, separată, a laturii obiective, care nu i-a fost imputată inculpatului.

Instanța nu a constatat care bunuri au fost sechestrate și apoi însușite de către inculpat, în situația în care de către executorul judecătoresc nu a fost stabilit cu certitudine care anume bunuri au fost sechestrate, fiind de fapt obligația păstrării unei sume constatate de 804 303,43 lei în mărfuri, fapt confirmat de executorul judecătoresc prin nota informativă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 noiembrie 2017, apelurile declarate au fost admise, casată total sentința și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Ghimp Ion a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art.244 alin.(2) lit. b) Cod penal, la amendă în mărime de 3 050 unități

convenționale, echivalentul a 61 000 lei, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții administrative pe termen de 2 ani;

- art.251 Cod penal, la amendă în mărime de 1 200 unități convenționale, echivalentul a 24 000 lei, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții administrative pe termen de 2 ani.

În temeiul art.84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 3 500 unități convenționale, echivalentul a 70 000 lei, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții administrative pe termen de 3 ani.

Acțiunea civilă înaintată de către procuror a fost admisă parțial, dispunându-se încasarea de la Ghimp Ion în beneficiul statului prejudiciul cauzat în urma evaziunii fiscale în sumă de 1 367 598 lei. În rest, acțiunea civilă a fost respinsă, ca fiind neîntemeiată.

Acțiunea civilă înaintată de către SC „Rost import” SRL a fost admisă în principiu, asupra cuantumului prejudiciului material cauzat urmând să se expună instanța în ordinea procedurii civile.

A fost dispusă încasarea de la Ghimp Ion a sumei de 78 871,47 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

5. Avocatul Spînu Ludmila în numele inculpatului, în temeiul art.427 alin.(1) pct.6), 8), 9) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar hotărârile adoptate, solicitând casarea acestora, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea cerințelor sale a invocat că, instanța de apel a apreciat arbitrar probele, acestea fiind irelevante și contradictorii, hotărârea de condamnare fiind bazată pe presupuneri, în acțiunile inculpatului lipsind elementele infracțiunilor imputate.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 24 aprilie 2018, a fost admis recursul, casată decizia și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel în alt complet de judecată.

În motivarea soluției sale, instanța de recurs a indicat că, instanța de apel nu a examinat cauza sub toate aspectele și nu a dat răspuns la motivele esențiale invocate de partea apărării în apel.

La fel, decizia instanței conține concluzii contradictorii, referitor la argumentarea reținerii în acțiunile inculpatului a laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art.251 Cod penal, instanța indicând că s-a constatat incontestabil faptul că inculpatul „a însușit bunurile gajate contrar obligațiunii de a le păstra”, stabilind totodată că „înstrăinarea de către inculpat a SRL „Neigicom” unei alte persoane, prin vânzarea societății, a fost realizată fără transmiterea bunurilor sechestrate care au fost încredințate lui....Or, acesta a însușit bunurile date punând stăpânire pe ele, și ulterior determinând soarta lor, înstrăinându-le, și însușind veniturile provenite din aceasta, și, aceasta nu implică înstrăinarea bunurilor date, conform modalității laturii obiective pentru infracțiunea art.251 Cod penal, și anume însușire, conform modului expus în rechizitoriu...”. Însă în același timp, instanța, făcând referire la art.325 alin.(1) Cod de procedură penală, a indicat că judecarea cauzei în prima instanță se efectuează numai în privința persoanei puse sub învinuire și numai în limitele învinuirii formulate în

rechizitoriu.

Totodată, instanța de apel, constatând vinovăția inculpatului și calificând acțiunile acestuia în baza art.244 alin.(2) lit. b) Cod penal, din motiv că nu a achitat la bugetul de stat impozitul pe venit în sumă de 1 367 598 lei, ceea ce constituie *proporții deosebit de mari*, în partea descriptivă a deciziei nu a descris corect semnele calificative ale infracțiunii în coraport cu fapta constatată, în care s-a stabilit că Ghimp Ion a comis evaziune fiscală a întreprinderilor prin tănuirea unor obiecte impozabile, care au dus la neachitarea impozitului *în proporții mari*.

Subsecvent, instanța admițând acțiunea civilă înaintată de procuror și încasând de la inculpat suma de 1 367 598 lei în beneficiul statului, nu s-a expus asupra faptului că potrivit Deciziei IFS nr.795/p/1 din 23.05.2014, s-a decis încasarea la buget a impozitului pe venit din activitatea de întreprinzător diminuat în sumă de 1 367 598 lei, iar pentru încălcarea legislației s-a aplicat amendă.

Instanța de apel nu a dat o motivare convingătoare nici asupra argumentelor părții apărării referitor la încasarea cheltuielilor legate de extrădarea inculpatului în sumă de 78 871,47 lei, reieșind din prevederile legislației în vigoare și practica judiciară.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 octombrie 2018, au fost respinse, ca nefondat, apelul procurorului și ca depus peste termen, apelul declarat de avocatul Cibric Ruslan în numele părții vătămate SC „Rost Import” SRL, admis apelul declarat de avocatul Spînu Ludmila în numele inculpatului, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre prin care Ghimp Ion a fost achitat de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art.art.251, 244 alin.(2) lit. b) Cod penal, din motiv că faptele nu întrunesc elementele infracțiunilor.

7.1. Cu referire la apelul declarat de avocatul Cibric Ruslan în interesele SRL „Rost Import”, instanța de apel a relevat că, sentința Judecătorei Chișinău sediul Ciocana, a fost pronunțată public la 26 iulie 2017 (f.d.87-101 vol. V), iar din conținutul procesului-verbal al ședinței de judecată din 10 iulie 2017 rezultă că avocatul Cibric Ruslan în interesele părții vătămate SRL „Rost Import”, a fost prezent, fiind înștiințat despre ședința de judecată pentru pronunțarea sentinței, fixată pentru 26 iulie 2017 ora 11.00, însă din motive necunoscute instanței, acesta nu s-a prezentat la pronunțarea sentinței (f.d.75-76 vol. V).

La fel, din materialele cauzei penale (f.d.106 vol. V) se atestă că în adresa avocatului Cibric Ruslan a fost expediată copia sentinței din 26 iulie 2017, în care este indicat termenul și modul de contestare a acesteia.

În ordinea celor relevate, instanța de apel a notat că deși, avocatul Cibric Ruslan a cunoscut despre data pronunțării sentinței, acesta nu s-a prezentat la data de 26 iulie 2017 când a avut loc pronunțarea sentinței, în pofida acestui fapt, nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, avocatul în interesele părții vătămate SRL „Rost Import”, a declarat apel abia la 14 august 2017 cu omiterea termenului de 15 zile stipulat în alin.(1) art.402 Cod de procedură penală.

La fel, avocatul Cibric Ruslan în cererea de apel declarată nu a solicitat repunerea în termen, iar la examinarea cauzei în ordine de apel nu a invocat argumente plauzibile în vederea motivării termenului omis.

7.2. Cu referire la cererile de apel declarate de către procuror și de către

avocat în interesele inculpatului, instanța de apel a indicat că, prima instanță a analizat unilateral cumulul de probe și eronat a adoptat o sentință de condamnare a inculpatului Ghimp Ion în baza art.251, 244 alin. (2) lit. b) Cod penal.

Astfel, în motivarea soluției sale, instanța de apel a reținut declarațiile inculpatului Ghimp Ion și a indicat că, probele administrate de către organul de urmărire penală și cercetate de către prima instanță, nu demonstrează în acțiunile inculpatului Ghimp Ion existența elementelor faptei prejudiciabile.

În contextul dat, cu referire la componența infracțiunii prevăzută de art.251 Cod penal, instanța de apel a menționat că, de către acuzatorul de stat nu a fost probată întrunirea laturii obiective în acțiunile lui Ghimp Ion or, din materialele cauzei penale nu reiese că după data de 27 februarie 2013, când s-a dispus aplicarea sechestrului pe bunurile SC „Neigicom” SRL aflate pe str. Uzinilor, 104, mun. Chișinău, Ghimp Ion a efectuat careva acțiuni în privința bunurilor sechestrate, și anume ce ține de însușirea bunurilor sechestrate, săvârșită de o persoană căreia i-au fost încredințate aceste bunuri sau care era obligată conform legii să asigure integritatea lor.

Cu referire la materialele cauzei și anume la procesul-verbal de sechestrul din 27.02.2013 și lista bunurilor aflate în depozit pe str. Uzinilor, 104, anexată la procesul-verbal de sechestrul, instanța de apel a notat că, executorul judecătoresc a dispus aplicarea sechestrului asupra bunurilor mobile, neverificând lista bunurilor aflate în depozitul din str. Uzinilor, 104, prezentată de directorul SC „Neigicom” SRL, fără indicarea datei, stabilind contrar prevederilor art.118 Cod de executare, că în depozit sunt bunuri în valoare de 804 303,43 lei, nefiind specificate care anume bunuri au fost sechestrate, fără a enumera cu exactitate obiectele sechestrate, fără a indica numărul, după caz greutatea lor, elementele de individualizare și valoarea lor, fiind indicat doar că s-a aplicat sechestrul pe bunurile debitorului SC ”Neigicom” SRL în sumă de 804 303,43 lei.

Astfel, în speță lipsește obiectul material al componenței de infracțiune incriminate lui Ghimp Ion or, în speță obiectul infracțiunii prevăzute de art.251 Cod penal îl constituie relațiile sociale care asigură respectarea regulilor de păstrare a bunurilor sechestrate, iar ca obiect material apar bunurile materiale sechestrate în mod legal, și nu este relevantă valoarea bunurilor sechestrate la calificarea infracțiunii prevăzute de art.251 Cod penal.

De asemenea, la materialele cauzei penale lipsesc careva înscrisuri sau acte constatatoare întocmite de executorul judecătoresc în vederea stabilirii lipsei bunurilor pe care se pretinde că a fost aplicat sechestrul.

Sub acest aspect, instanța de apel a susținut poziția apărării cu referire la raportul cu propunerea de a refuza în pornirea urmăririi penale și clasarea procesului penal din 21.08.2013(f.d.34 vol. I), prin care s-a constatat că în urma controlului efectuat la 14.06.2013, în depozitul SC „Neigicom” SRL sunt stocate mărfuri în valoare de 912 997 lei.

La fel, instanța de apel a notat că, acuzarea îl învinuiește pe Ghimp Ion de faptul că „*în circumstanțe necunoscute a însușit bunurile sechestrate și a părăsit teritoriul Republicii Moldova*”, iar în susținerea învinuirii invocă facturile fiscale (f.d.100-108, vol.IV), prin care se pretinde că inculpatul a înstrăinat bunurile sechestrate și transmise lui spre păstrare, unei alte societăți comerciale, ceea ce în

opinia instanței constituie o altă faptă decât cea imputată.

Mai mult, reieșind din contextul învinuirii înaintate, rezultă că inculpatul însușind bunurile sechestrare a părăsit teritoriul țării, iar în acest sens organul de urmărire penală a eșuat în demonstrarea faptului, că Ghimp Ion a părăsit teritoriul Republicii Moldova cu bunurile însușite, la materialele cauzei lipsind careva înscrisuri doveditoare precum că inculpatul a scos din țară asemenea bunuri.

În continuare, cu referire la componenta infracțiunii prevăzută de art.244 alin.(2) lit. b) Cod penal, instanța de apel a indicat că, din decizia Camerei înregistrării de Stat din 06.09.2013 rezultă că în actele de constituire a persoanei juridice SC „Neigicom” SRL au fost înregistrate modificări, și anume în calitate de administrator al persoanei juridice a fost înregistrat cet. Mihalciuc Boris, care a cumpărat partea socială de 100 % din SRL „Neigicom”, conform contractului de vânzare-cumpărare nr.4405 din 04.09.2013, deci Ghimp Ion a fost administratorul SC „Neigicom” SRL din 23.06.2005 până la 04.09.2013.

Totodată, instanța de apel a reținut că, în rezultatul controlului fiscal efectuat la SC „Neigicom” SRL prin metode și surse indirecte pentru perioada 01.01.2010-31.03.2014 a fost estimată obligațiunea fiscală în sumă de 3 096 626 lei, specificându-se că obligațiunea SC „Neigicom” SRL la capitolul TVA (pentru perioada fiscală 01.01.2010- 30.09.2013) în sumă de 1 729 028 lei, impozitul pe venit din activitatea de antreprenorial pentru perioada fiscală 2012 s-a stabilit în sumă de 1 058 112 lei, iar pentru 2013 în sumă de 309 486 lei (f.d.12-13, vol. II).

De asemenea din decizia Inspectoratului Fiscal de Stat nr.795/p/1 din 23.05.2014 rezultă, că în urma controlului efectuat prin metoda verificării totale, s-au constatat încălcări ale Codului fiscal și a Legii contabilității, ce se exprimă prin neasigurarea integrității documentelor contabile și de evidență pentru perioada anilor 2010-2014, ceea ce face imposibilă efectuarea controlului fiscal prin metoda verificării totale. În temeiul drepturilor prevăzute de art.134 alin.(1) lit. k) Cod fiscal s-a estimat obligația SC „Neigicom” SRL la capitolul „impozitul pe venit din activitatea de întreprinzător” și „taxa pe valoare adăugată” pentru perioada anilor 2010-2013.

În ordinea celor relevate, instanța de apel nu a constatat în acțiunile lui Ghimp Ion ”*evaziunea fiscală a întreprinderilor, sub forma tănuirii altor obiecte impozabile*” or, din textul deciziei menționate se reține că încălcările constatate de către organul fiscal s-au manifestat prin: ”completarea neconformă a Declarației persoanei juridice cu privire la impozitul pe venit pentru anii 2010-2012 și a Declarațiilor privind TVA pentru perioadele fiscale ianuarie, aprilie, mai, iunie, august, septembrie, noiembrie ale anului 2010, ianuarie, martie, iunie, august, septembrie, octombrie, noiembrie, decembrie ale anului 2011, ianuarie, februarie, martie, aprilie, iunie, august, septembrie, noiembrie, decembrie ale anului 2012, februarie, martie, aprilie, mai, iunie, iulie ale anului 2013, (33 cazuri); încălcarea prevederilor Codului fiscal prin neprezentarea la Serviciul Fiscal de Stat a Declarației persoanei juridice cu privire la impozitul pe venit pentru anul 2013 și Declarațiilor privind TVA pentru perioadele fiscale L/08/2013 și L/09/2013; încălcarea prevederilor art.84 Cod fiscal, prin achitarea incompletă a impozitului pe venit în rate pentru anul 2012 și neachitarea impozitului pe venit în rate pentru anul 2013”, dar nu prin tănuirea vreunor obiecte impozabile, iar pentru

încălcările stabilite s-au aplicat sancțiuni fiscale sub formă de amendă cu încasarea plăților neachitate.

Astfel, încălcările comise de SC „Neigicom” SRL, stabilite prin decizia nr.795/p/1 din 23.05.2014, sunt încălcări prevăzute de Codul fiscal și nu sunt acoperite de Codul penal.

La fel, instanța de apel a subliniat, că atât în actul de control 06.05.2014, cât și în decizia nr.795/p/1 din 23.05.2014 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către SC „Neigicom” SRL nu se indică despre ascunderea unor tranzacții cu jucării, cu trimiterea sau expunerea vreunui înscris, factură sau alt document care ar demonstra ascunderea unor tranzacții, indicându-se doar asupra faptului că nu se admit deducerile de cheltuieli și invocă o datorie.

Respectiv din decizia Inspectoratului Fiscal de Stat nr.795/p/1 din 23.05.2014, invocată de către procuror în susținerea învinuirii aduse lui Ghimp Ion în baza art.244 alin.(2) lit. b) Cod penal, nu rezultă că întreprinderea ar fi beneficiat de careva venit în urma cărorva tranzacții, și anume a tranzacțiilor de vânzare-cumpărare a jucăriilor și alte articole pentru copii, pe care să le fi tănuit.

8. Procurorul, în temeiul pct.6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs decizia solicitând casarea acesteia cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel în alt complet de judecată.

În motivarea cerințelor sale a invocat că, instanța de judecată a dat o apreciere incorectă probelor prezentate de acuzare și nu a apreciat multilateral și obiectiv probele administrate, care în cumul dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii înscrinate.

Decizia instanței de apel este contrară stării de fapt stabilite în baza probelor examinate în cadrul cercetării judecătorești și care contravine prevederilor art.art.101 alin.(1), 394 alin. (3) pct. 2) Cod de procedură penală.

În ședința de judecată a instanțelor de fond s-a constatat că, la 21 februarie 2013, SC „Rost Import” SRL a depus în instanța de judecată cerere împotriva SC „Neigicom” SRL privind încasarea sumei de 804 330,93 lei. Totodată, la depunerea cererii de chemare în judecată a fost solicitată aplicarea măsurilor de asigurare, și anume a sechestrului pe bunurile mobile și imobile ale pârâtului și conturilor bancare în limita valorii acțiunii.

Conform titlului executoriu nr.2c-392/13 din data de 22.02.2013 eliberat de Judecătoria Ciocana, mun. Chișinău a fost dispusă admiterea cererii SC „Rost Import” SRL și aplicate măsurile de asigurare.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 26 martie 2013 a fost admisă parțial cererea de recurs depusă de SC „Neigicom” SRL și a fost ridicat sechestrul de pe conturile bancare ale întreprinderii, astfel rămânând în vigoare încheiere de sechestr asupra bunurilor SC „Neigicom” SRL. Urmare a măsurilor de asigurare aplicate în vederea executării încheierii date, la 27 februarie 2013, executorul judecătoresc a aplicat sechestrul pe bunurile SC „Neigicom” SRL aflate pe str. Uzinelor, 104, mun. Chișinău

Sușține acuzarea că, din conținutul procesului-verbal de sechestr rezultă cu certitudine că, la măsura de aplicare a sechestrului a fost prezent și inculpatul Ghimp Ion, fapt care nu a fost negat de către acesta în ședința de judecată a primei instanțe, cât și în instanța de apel și se confirmă prin semnătura aplicată pe

procesul-verbal de sechestru.

Totodată, din conținutul procesului-verbal rezultă că, a fost aplicat sechestru pe bunurile aflate în depozitul din str. Uzinelor, 104, mun. Chișinău asupra mărfii conform listei certificate a bunurilor aflate în depozit prezentată de administratorul debitorului, iar la procesul-verbal de sechestru a fost anexată lista bunurilor aflate în depozit, pe care inculpatul a indicat că confirmă lista bunurilor și că bunurile indicate sunt de facto în depozit, fiind aplicată semnătura acestuia.

De asemenea, din conținutul procesului-verbal de sechestru rezultă că, bunurile sechestrate sunt lăsate la păstrare, sub răspunderea penală a directorului Ghimp Ion.

Așa fiind, rezultă cu certitudine că, între SC „Rost Import” SRL și SC „Neigicom” SRL a fost inițiat un proces civil privind încasarea sumei, iar în asigurarea acțiunii civile și unei eventuale executării a hotărâri judecătorești, conform prevederilor art.art.174-175 Cod de procedură civilă, au fost aplicate măsuri de asigurare, care au fost executate conform procesului-verbal din 27.02.2013 privind aplicarea sechestrului asupra bunurilor din depozitul debitorului și, care au fost lăsate la păstrarea administratorului - inculpatului Ghimp Ion.

Conform procesului-verbal din 03.09.2013 întocmit de executorul judecătoresc, se constată că, urmare a deplasării pe str. Uzinilor, 104 pentru verificarea bunurilor sechestrate conform procesului-verbal din 27.02.2013, a constatat că, din 29.08.2013 depozitul de pe str. Uzinilor, 104 a fost închiriat de SRL „Oscar Impex”, iar persoana responsabilă a întreprinderii date a indicat despre procurarea de la „Neigicom” SRL a cărorva mărfuri.

Înstrăinarea de către inculpat a SC „Neigicom” SRL unei alte persoane, prin vânzarea SC „Neigicom” SRL, a fost realizată fără transmiterea bunurilor care erau obiectul sechestrului, bunurile respective nu au fost furate ori supuse pieririi fortuite, astfel fiind realizată latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art.251 Cod penal, anume prin însușirea de către inculpat a bunurilor sechestrate, care au fost încredințate acestuia.

Astfel, prin procesul-verbal din 03.09.2013 întocmit de executorul judecătoresc, precum și fapt recunoscut nemijlocit de către inculpat că, bunurile sechestrate și transmise acestuia spre păstrare, nu se mai conțin în depozitul de pe str. Uzinelor, 104, iar inculpatul nemijlocit a indicat că, o parte din aceste bunuri le-a înstrăinat unor persoane, iar alta a rămas la companie după înstrăinarea acesteia. Latura obiectivă a infracțiunii comise de către Ghimp Ion pe art.251 Cod penal, a fost realizată anume prin însușire, deoarece acesta a intrat de fapt în posesia bunurilor sechestrate, pe care contrar prevederilor legale le-a reținut pentru sine.

Sușține acuzarea că, Ghimp Ion, deși a recunoscut faptul lipsei bunurilor sechestrate, nu a putut explica locul aflării lor. Este corectă aprecierea critică a primei instanțe a poziției inculpatului cu referire la faptul că, executorul judecătoresc nu i-a explicat că nu poate să însușească și/sau să înstrăineze bunurile sechestrate, explicându-i de fapt că, poate întreprinde careva operațiuni economice doar să respecte și să păstreze stocul de marfa în suma și valoarea acțiunii în vederea asigurării căreia a fost aplicată măsura de asigurare. Or, procesul-verbal de

sechestrul semnat de către inculpat, la întocmirea căruia acesta a indicat că, a fost prezent, implică contrariul, cum că, inculpatului i s-a explicat expres despre necesitatea păstrării bunurilor date sub sancțiune penală.

Mai mult, chiar și reținându-se poziția inculpatului că, urma să păstreze bunurile date în limita stocului în valoarea acțiunii care a fost asigurată, nici acest fapt, inculpatul nu l-a realizat, însușind bunurile integral, inclusiv și în limita valorii acțiunii în care întreprinderea acestuia era ca debitor. Aceasta, și, în situația în care în ședința de judecată nu au fost prezentate probe care să confirme executarea hotărârii a cărei executare a fost asigurată.

Însușirea a avut loc, prin diferite modalități, inculpatul recunoscând în ședința de judecată a primei instanțe că, o parte din stocuri au fost transmise noului proprietar la înstrăinare, iar o parte a fost însușită și realizată anterior, fapt confirmat și prin declarațiile martorului Rîșnița Eu., precum și prin procesul-verbal din 29.07.2014 prin care au fost ridicate de la SRL „Oscar Impex” copia facturilor fiscale nr.BV1989395 din 16.08.2013; nr.BV1989396 din 16.08.2013; nr.BV1989395 din 16.08.2013; nr.BV1989397 din 16.08.2013; nr.BV1989398 din 16.08.2013; nr.BV1989399 din 16.08.2013; nr.BV1989400 din 16.08.2013, toate aceste tranzacții având obiect jucării.

Referitor la învinuirea adusă inculpatului Ghimp Ion în baza art.244 alin.(2) lit. b) Cod penal, procurorul a remarcat că, în ședința de judecată nu au fost prezentate probe care ar confirma că, pentru perioada 2010-2013, inculpatul a prezentat toate dările de seamă corespunzătoare acțiunilor și operațiunilor economice realizate și că, a achitat impozitul corespunzător. Poziția inculpatului cum că, pe perioada dată au fost efectuate careva controale fiscale și la depistarea încălcărilor, a achitat careva amenzi, nu poate fi reținută, deoarece din actele existente la dosar rezultă contrariul.

Așa fiind, în decizia IFS se indică că, nu a prezentat actele contabile corespunzătoare pentru perioada vizată, iar actul dat nu a fost contestat în modul corespunzător de către persoanele interesate, ceea ce implică, legalitatea informației conținute și reflectate de acesta. Mai mult, martorul Ispas Iurie fiind audiat în ședința de judecată a indicat că, fiind numit în calitate de administrator provizoriu a SC „Neigicom” SRL, nu i-au fost puse la dispoziție careva acte contabile.

Invocarea că nu a transmis careva acte contabile deoarece acestea ar fi fost sustrase de careva lucrători ai părții vătămate, nu poate fi reținută, fiindcă probe în acest sens nu au fost prezentate. La fel, inculpatul a declarat precum că, nu era el responsabil pentru asigurarea prezentării corespunzătoare a dărilor de seamă și că, contabilele care au activat în perioada dată au asigurat realizarea obligațiilor fiscale și au prezentat actele în acest sens în modul corespunzător, însă nu a probat acest fapt prin careva documente.

Faptul invocat de apărare că, nu a fost demonstrat că, în această perioadă să fi avut loc careva tranzacții care au fost tănuite, neprezentându-se probe nu poate fi reținut, or, nici inculpatul nu a negat desfășurarea activității întreprinderii pentru perioada dată și/sau lipsa operațiunilor economice.

Conform răspunsului nr.2021 din 13.06.2017 în care se indică că, încălcări la controlul faptic pentru perioada 2010-2013 nu s-au înregistrat, dar urmare a

controlului total, care prevede o noțiune mai generală, au fost calculate obligațiuni fiscale. Aceasta implică că, la momentul efectuării controlului faptic au fost examinate actele existente la sediul întreprinderii, care urmau să fie prezentate organului fiscal în modul corespunzător, ceea ce nu s-a făcut și ce implică încălcarea conform învinuirii aduse. Respectiv, actul dat nu implică lipsa elementelor componente de infracțiune în acțiunile inculpatului, ori în acesta se indică despre faptul că, au fost calculate obligații fiscale conform actului nr.795/p/1 în care nemijlocit se indică încălcările.

8.1. Avocatul Cibric Ruslan în numele părții vătămate SC „Rost Import” SRL, a contestat cu recurs decizia solicitând, încasarea din contul inculpatului în beneficiul SC „Rost Import” SRL prejudiciul material în sumă de 804 330 lei.

În motivarea recursului a invocat că, vina inculpatului Ghimp Ion în comiterea infracțiunii prevăzute de art.251 Cod penal, a fost dovedită integral în ședințele de judecată ale instanțelor de fond prin probele administrate.

Recurentul consideră că, la soluționarea laturii civile au fost încălcate prevederile art.6 CțEDO, or, CtEDO în Hotărârea Toncev vs Bulgaria din 19.11.2009 a statuat că în situația în care sistemul intern permite reclamanților să introducă o acțiune civilă alăturată procesului penal, statul are obligația să se asigure că acestea se bucură de garanțiile fundamentale prevăzute de art.6 CțEDO.

9. Judecând recursurile declarate în baza materialelor dosarului și în raport cu motivele invocate, Colegiul penal lărgit consideră că recursul declarat de avocatul Cibric Ruslan în numele părții vătămate SC „Rost Import” SRL urmează a fi respins, iar recursul declarat de procuror urmează a fi admise, din următoarele considerente.

9.1. Cu referire la recursul ordinar declarat de avocatul Cibric Ruslan în numele părții vătămate SC „Rost Import” SRL.

În conformitate cu prevederile art.435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța este în drept să-l respingă, ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu este întemeiat legal (este nefondat). Recursul este nefondat atunci când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

La caz, instanța de recurs reține că, prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău sin 09 octombrie 2019, a fost respins apelul declarat de avocatul Cibric Ruslan în numele părții vătămate SC „Rost Import” SRL, ca fiind depus peste termen.

Totodată, verificând argumentele recurentului, Colegiul penal lărgit reține că acesta critică decizia instanței de apel în latura penală și civilă, fără însă a invoca argumente privind ilegalitatea deciziei instanței de apel în partea respingerii apelului ca depus peste termen.

Potrivit art.421 Cod de procedură penală, pot declara recurs procurorul și persoanele indicate în art.401.

Conform art.420 alin.(1), (4) Cod de procedură penală, pot fi atacate cu recurs deciziile pronunțate de curțile de apel ca instanțe de apel.

Nu pot fi atacate cu recurs sentințele în privința cărora persoanele indicate în art.401 nu au folosit calea apelului ori au retras apelul, dacă legea prevede această cale de atac. Persoana care nu a folosit apelul poate ataca cu recurs decizia

instanței de apel prin care i s-a înrăutățit situația. Procurorul care nu a folosit apelul poate ataca cu recurs decizia prin care a fost admis apelul declarat din partea apărării.

Din prevederile expuse, rezultă că exercitarea recursului este condiționată de utilizarea prealabilă a apelului, în cazul în care legea prevede această cale ordinară de atac.

Totodată, Colegiul penal menționează că, reieșind din prevederile art.427 alin.(2) Cod de procedură penală, în cererea de recurs nu pot fi invocate anumite temeiuri pentru a fi examinate de către instanța de recurs, dacă acestea nu au fost examinate în instanța de apel.

Prin urmare, recursul declarat de către avocatul Cibric Ruslan în numele părții vătămate SC „Rost Import” SRL, urmează a fi respins ca inadmisibil, din motiv că nu a fost folosită calea de atac apelul.

9.2. Cu referire la recursul ordinar declarat de procuror.

Conform art.435 alin.(1) pct.2) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de recurs, judecând recursul, admite recursul, casează hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Din textul recursului declarat se reține că recurentul invocă temei de casare prevăzut de pct.6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, potrivit căruia, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel atunci când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Raportând materialele dosarului la criticele recurentului, Colegiul penal lărgit conchide că acest temei și-a găsit confirmare, iar pentru a statua astfel s-a rezultat din raționamentele ce urmează.

În sensul cerințelor art.414 Cod de procedură penală, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat ori trebuia să se pronunțe prima instanță și care, prin apel, se transmit instanței de apel sunt următoarele: dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvârșită ori nu; dacă fapta a fost comisă de inculpat și, dacă da, în ce împrejurări a fost comisă; în ce constă participația, contribuția materială a fiecărui participant; dacă există circumstanțe atenuante și agravante; dacă probele corecte au fost apreciate; dacă toate în ansamblu au fost apreciate de prima instanță prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, în conformitate cu art.101 Cod de procedură penală.

În ce privește chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel, acestea sunt: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii; dacă infracțiunea a fost corect calificată; dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just; dacă normele de drept procesual, penal, administrativ ori civil au fost corect aplicate.

În acest context Colegiul penal lărgit ține să menționeze următoarele.

În primul rând, este pripită concluzia instanței de apel că, executorul judecătoresc a dispus aplicarea sechestrului asupra bunurilor mobile, neverificând lista bunurilor aflate în depozitul din str. Uzinelor, 104, prezentată de directorul SC

„Neigicom” SRL, fără indicarea datei, stabilind contrar prevederilor art.118 Cod de executare, că în depozit sunt bunuri în valoare de 804 303,43 lei, nefiind specificate care anume bunuri au fost sechestrate, fără a enumera cu exactitate obiectele sechestrate, fără a indica numărul, după caz greutatea lor, elementele de individualizare și valoarea lor, fiind indicat doar că s-a aplicat sechestru pe bunurile debitorului SC ”Neigicom” SRL în sumă de 804 303,43 lei.

Or, din conținutul procesului-verbal rezultă că, a fost aplicat sechestru pe bunurile aflate în depozitul din str. Uzinelor, 104, mun. Chișinău asupra mărfii conform listei certificate a bunurilor aflate în depozit prezentată de administratorul debitorului, iar la procesul-verbal de sechestru a fost anexată lista bunurilor aflate în depozit, pe care inculpatul a indicat că, confirmă lista bunurilor și că bunurile indicate sunt de facto în depozit, fiind aplicată semnătura acestuia.

La fel, este pripită concluzia instanței de apel că, „... *nu au fost prezentate probe confirmative, care anume din bunurile sechestrate au fost însușite de către Ghimp Ion or, de către acuzare nu au fost întreprinse nemijlocit acțiuni în vederea determinării cantitative a bunurilor aflate sub sechestru și ulterior însușite de către Ghimp Ion, limitându-se numai la procesul-verbal de sechestru întocmit de executorul judecătoresc*”, or aceasta omite lista bunurilor anexată la procesul-verbal de sechestru semnată de inculpatul Ghimp Ion.

Totodată, instanța de apel în decizia sa a descris declarațiile părții vătămate Braga Vitalie, martorilor Ispas Iurie, Rîșnița Eugenia și Boțan George, însă nu le-a supus verificării sub aspectul pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, precum și coroborării lor cu celelalte probe.

La fel, Colegiul penal lărgit reține că, nici probele invocate de instanța de apel în partea achitării inculpatului de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.244 alin.(2) lit. b) Cod penal, nu au primit o apreciere obiectivă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității și coroborării reciproce, concluzia instanței în acest fiind pripită.

Or, conform prevederilor art.art.100 alin.(4), 101 alin.(1)-(4) Cod de procedură penală, verificarea probelor este o activitate a instanței privind constatarea veridicității probei sub aspectul corespunderii datelor de fapt pe care le conține proba cu realitatea obiectivă.

Verificarea constă în analiza probelor administrate, coroborarea lor cu alte probe, verificarea sursei de proveniență a probelor, aceasta poate avea loc doar prin aplicarea procedurilor probatorii prevăzute de cod și se efectuează la toate fazele procesului penal.

Sunt supuse verificării atât datele de fapt, cât și mijloacele de probă din care au fost obținute. Probele se verifică atât prin efectuarea acțiunilor procesuale prevăzute de Codul de procedură penală, cât și printr-o analiză logică a conținutului probei, a coroborării lor.

Într-o hotărâre este necesar nu numai de a enumera statistic probele, dar și de a expune esența acestora și legătura lor cu conținutul altor probe care în ansamblu confirmă sau infirmă o circumstanță pe cauză, de a argumenta de ce unele probe sunt admise, iar altele respinse.

Astfel, concluziile instanței de apel formulate poartă un caracter general asupra operațiunii de cercetare și verificare a probelor, iar așa cum examinarea

probelor constituie elementul-cheie la pronunțarea unei hotărâri corecte și legale, lăsarea fără apreciere și aprecierea abstractă a acestora duce la pronunțarea unei hotărâri incomplete, neîntemeiate și cu o doză sporită de incertitudine asupra calității efectuării actului de justiție.

În al doilea rând, Colegiul penal lărgit reține că instanța de apel în motivarea soluției sale a indicat argumente contradictorii, or, aceasta întâi a indicat că „... acuzarea îl învinuiește pe Ghimp Ion de faptul că „în circumstanțe necunoscute a însușit bunurile sechestrate și a părăsit teritoriul Republicii Moldova”, iar în susținerea învinuirii invocă facturile fiscale (f.d.100-108, vol. IV), prin care se pretinde că inculpatul a înstrăinat bunurile sechestrate și transmise lui spre păstrare, unei alte societăți comerciale, ceea ce în opinia instanței constituie o altă faptă decât cea imputată„ după care indică că „...Mai mult decât atât, reieșind din contextul învinuirii înaintate lui Ghimp Ion, rezultă că acesta însușind bunurile sechestrate a părăsit teritoriul țării, iar în acest sens organul de urmărire penală a eșuat în demonstrarea faptului, că Ghimp Ion a părăsit teritoriul Republicii Moldova cu bunurile însușite, la materialele cauzei fiind lipsă careva înscrisuri doveditoare precum că inculpatul a scos din țară asemenea bunuri”.

La fel, instanța de apel indicând că nu a fost dovedită acuzația inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.251 Cod penal, nefiind prezentă latura subiectivă care se caracterizează prin existența obligatorie a vinovăției în forma instanței direct, în continuare a concluzionat că, „... executorul judecătoresc care, la 03 septembrie 2013 ieșind la fața locului, pe str. Uzinelor, 104 mun. Chișinău pentru a verifica executarea dispozițiilor sale asupra bunurilor sechestrate și transmise spre păstrare lui Ghimp Ion la 27.02.2013, adică dacă acestea se află în depozitul de pe str. Uzinelor, 104, mun. Chișinău, a constatat doar faptul, că depozitul menționat are un nou locatar, care a procurat careva bunuri de la SRL „Neigicom”, fiindu-i prezentate careva facturi fiscale din 16.08.2013, care de fapt confirmă doar relațiile economice între SRL „Neigicom”, și SRL „Oscan Impex” și nu demonstrează însușirea careva bunuri de către Ghimp Ion pe care ar fi fost aplicat sechestrul, or, nu a fost stabilit că anume bunurile vândute de SRL „Neigicom” au fost sechestrate”, cu toate că, în descrierea declarațiilor martorului Boțan George, este menționat că, „...aproximativ în luna septembrie 2013, la solicitarea creditorului a ieșit la fața locului, pentru a verifica integritatea bunurilor sechestrate și a constatat că, localul era închiriat de altă companie și bunurile conform datelor contabile nu mai aparțineau debitorului... Conform datelor de la IFS, alt sediu persoana juridică debitoare nu avea și dacă ar fi locul bunurilor sechestrate, urma să înștiințeze despre acest fapt, ceea ce nu a făcut”.

În contextul dat, Colegiul penal apreciază credibile declarațiile inculpatului Ghimp Ion care a menționat, că la momentul întocmirii procesului-verbal privind aplicarea sechestrului asupra bunurilor aflate în depozitul de pe str. Uzinelor, 104, mun. Chișinău, a fost preîntâmpinat asupra faptului să nu micșoreze valoarea stocului din depozit, or, din nota informativă a executorului judecătoresc Boțan George din 03.07.2013 se confirmă faptul că în depozit se află bunuri în valoare de 804 330, 43 lei, iar pârâțul SRL „Neigicom”, a fost informat ca „în depozitul de pe str. Uzinelor, 104 mun. Chișinău, trebuie să fie depozitate bunuri în valoare de

804 330, 43 lei pentru a nu periclita activitatea întreprinderii până nu va fi emisă o hotărâre definitivă”.

Sub acest aspect urmează a se menționa că, motivarea hotărârii judecătorești trebuie realizată într-o manieră clară și coerentă, întrucât, pe de o parte, este indispensabil necesară pentru controlul exercitat de jurisdicția ierarhic superioară, iar pe de altă parte, constituie, pentru părțile litigante, o garanție împotriva arbitrariului, furnizându-le dovada că cererile și mijloacele lor de apărare au fost riguros analizate.

Motivarea hotărârii reprezintă un element de transparență a justiției inerent oricărui act jurisdicțional, iar hotărârea judecătorească este rezultatul unui proces logic de analiză științifică a pretențiilor deduse judecății, dispozițiilor legale incidente și probelor administrate în cauză în scopul aflării adevărului, urmare a unui raționament logico-juridic care se reflectă în motivarea acesteia.

Conform jurisprudenței CtEDO, expuse în cazurile aplicării art.6 al Convenției, o hotărâre motivată demonstrează că părțile au fost auzite în cadrul procesului penal, oferă posibilitatea ca această hotărâre să poată fi verificată în cadrul căilor de atac și posibilitatea persoanelor interesate de a pregăti o cerere de apel sau recurs. (Suominen c. Finlandei (2003) § 37, Kuznetsov și alții c. Rusiei (2007) § 85).

În afară de aceasta, motivarea hotărârilor este un instrument important în asigurarea transparenței justiției și existența unui control social asupra acesteia. (Hirvisaari c. Finlandei, (2001) § 30).

Generalizând cele expuse supra, Colegiul constată că în speța discutată și-a găsit confirmare temeiul invocat de recurent și prevăzut în art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, „decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția”, ceea ce duce la casarea deciziei instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, în alt complet de judecată.

La noua rejudecare a cauzei, instanța de apel are obligația să înlăture erorile menționate, să țină seama de împrejurările expuse, care au servit temei de casare a soluției adoptate și, cu respectarea prevederilor art.414 Cod de procedură penală, să verifice legalitatea și temeinicia sentinței atacate, să cerceteze minuțios aspectele învinuirii înaintate, să dea o apreciere obiectivă probelor administrate în cauză, având în vedere prevederile art.93, 95, 101 Cod de procedură penală și, în dependență de datele obținute, să pronunțe o hotărâre legală, întemeiată și motivată, care să corespundă prevederilor art.417 Cod de procedură penală, argumentând clar concluziile sale, ținând cont de motivele expuse în pct.9.2 din prezenta decizie.

10. În conformitate cu art.art.434, 435 alin.(1) pct.1), 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de avocatul Cibric Ruslan în numele părții vătămate SC „Rost Import” SRL.

Admite recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de

circumscripție Chișinău, Sâli Radu, în cauza penală în privința lui *Ghimp Ion* xxxxx, casează parțial decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 octombrie 2018, în partea achitării de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art.art.251, 244 alin.(2) lit. b) Cod penal și dispune rejudecarea cauzei, în această parte, de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În rest, decizia instanței de apel în partea respingerii apelului avocatului Cibric Ruslan în numele părții vătămate SC „Rost Import” SRL, ca depus peste termen, se menține.

Decizia nu se supune căilor de atac în partea dispunerii rejudecării cauzei și este irevocabilă în partea respingerii recursului.

Decizia motivată pronunțată la 23 mai 2019.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Nadejda Toma

Victor Boico

Dumitru Mardari